

derved, at der skal ansættes to Departementsdirektører i Krigsministeriet og Marineministeriet for at bistaa den civile Krigs- og Marineminister. Det er et Hensyn, som det forekommer mig, at man godt kan lade gælde meget, og for saa vidt Forslaget ikke rækker videre, kunde jeg ogsaa nok tænke mig, at man gik ind derpaa, men jeg ved ikke, om virkelig det, man her opstiller, svarer til den Begrundelse, man har givet. Det forekommer mig, at Lovforslaget, som det her foreligger, gaar langt videre, end denne Begrundelse med naturlig Konsekvens vilde føre til. Det forekommer mig, at dette Lovforslag gør en hel Forandring i Officerernes Avancementsforhold, og at det afgør et Spørgsmaal, som meget ofte har foreligget Lovgivningsmagten, og afgør det paa en Maade, som Folketinget hidtil ikke har villet gaa ind paa, skønt det ofte er blevet opfordret dertil af tidligere Regninger. Da vi nu have en Forsvarskommission, som allerede har siddet i flere Aar, og som forhaabentlig snart afgiver en Betænkning, saa ville vi jo komme til at drøfte Officerernes Avancementsforhold i Almindelighed her i Tinget i en nær eller dog overskuelig Fremtid, og det forekommer mig derfor, at det vilde være rimeligere, at man indskrænkede det nærværende Lovforslag til at omhandle det, som naturligvis begrundes ved det særlige Forhold, at vi have en civil Krigsminister, som skal have to Departementsdirektører. I dette særlige Forhold er der ikke nogen Begrundelse for at gaa videre end til, at disse to Direktører kunne bevare deres Avancementsmulighed, ogsaa naar de ere ansatte i Ministeriet; det, der indeholdes mere i dette Lovforslag, har ikke sin Begrundelse i dette særlige Forhold.

For øvrigt staar jeg ganske usikker og utryk lige overfor, hvilken Rækkevidde dette Lovforslag egentlig har. Der staar for det første: „Befalingsmænd, der ere satte udenfor Nummer“, det er altsaa ikke alene de Befalingsmænd, der fremtidig sættes udenfor Nummer for at overtage Embedsstillinger i Krigsministeriet, som omhandles her, det er tillige de Embedsmænd, der tidligere, før dette Lovforslag traadte i Kraft, ere blevne satte udenfor Nummer. Det maa jeg, i alt Fald efter Ordlyden, antage, er den naturligste Mening og den Mening, som vil blive gjort gældende, at det bliver et Lovforslag, hvis Gennemførelse vil faa tilbagevirkende Kraft paa Avancementsforholdene ogsaa for de Officerer, der allerede tidligere

ere blevne satte udenfor Nummer for at gøre Tjeneste i Krigsministeriet. Og hvad vil det saa sige, at en Mand overtager en Embedsstilling i Krigsministeriet? Omfatter det ogsaa Ministeren, eller er det kun de Embedsmænd, der komme til at tjene i Ministeriet under Ministeren? Dette Spørgsmaal har rejst sig for mig, fordi jeg ved at overveje hele dette Forhold paa den Anledning, som dette Lovforslag har givet, er bleven opmærksom paa, at man har praktiseret Spørgsmaalet om Ministrenes Avancementsret paa en noget ejendommelig Maade ogsaa i den sidste Tid. General Bahnson avancerede i sin Tid flere Gange, medens han var Krigsminister, og dette gav Anledning til en Forespørgsel, som blev stillet den 19. November 1894 af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier). Dette er min Opmærksomhed blevet henledet paa derigennem, at der for min Erindring stod noget om, at en saadan Forespørgsel var omtalt i en Bog, som vil være alle Medlemmer bekendt, en Bog, som bærer Titlen „Den nye Tid“, og som er forfattet af den nuværende Krigs- og Marineminister, den Gang han var Fører for Venstre her i Tinget. Som sagt, jeg havde fra min Læsning af denne Bog en Erindring om, at man her fra dette Tings Side skarpt havde protesteret imod, at Bahnson avancerede, medens han var Krigsminister, og jeg kom da til at tænke paa, at det egentlig var besynderligt, at Krigsminister Madsen ogsaa var avanceret, medens han var Krigsminister. Paa den Foranledning, som dette Forslag gav, og støttet paa min Erindring om, hvad den nuværende Krigsminister havde skrevet i sin Bog „Den nye Tid“, hvor han meget skarpt polemiserede imod, at General Bahnson var avanceret som Krigsminister, har jeg altsaa undersøgt dette Forhold, og det har gjort mig endnu mere uvis overfor dette Lovforslags Indhold og Rækkevidde.

Det forholder sig nemlig saaledes, at daværende Oberst Madsen udtraadte den 30. Maj 1900 efter egen Begæring af private Grunde af Tjenesten i Hæren. Det var rent private Grunde, som dikterede ham, at han udtraadte den 30. Maj 1900. Han ønskede nemlig at overtage et Agentur for Krupp's Kanonfabrik. Han udtraadte altsaa af Nummer og paa en Maade, som gør det aldeles utvivlsomt, at han efter Bestemmelserne i Hærlovens § 138 ikke kunde avancere mere, saa længe han ikke var indtraadt i Hæren igen; der staar nemlig i denne Paragraf: „De Be-